

Doktor Rodič se kar ni mogel načuditi nepričakovani novici, in profesorjevo razodetje se mu je zdelo skoro neverjetno.

Ko je profesor hotel oditi v svojo sobo, mu je dejal zdravnik: »Popoldne se vendar pojdeš poslavljat k Rošerjevim?«

»Seveda,« je odgovoril profesor ter odšel.

Pred vrati je naletel na staro Rodičevko, ki mu je baš hotela prinesiti celo kopico došlih pisem.

»No, gospod profesor, imeli boste kaj odgovarjati,« je živahno dejala ženica, vročaje mu pisma ter si popravljaje vratni robec.

»Odgovarjal bodem, pa ne tukaj, mamica, ker jutri odidem!«

»I, pa vendar ne! — Oh, kako mi je žal! Naš Hinko je imel doslej vsaj nekoliko družbe in ni bil tako čemerren, poslej bode pa zopet pust . . . Jaz sem mu že namignila, da bi moral vzeti to-le bogato Dano, pa« — Tu je umolknila starka ter mahnila z roko po zraku, hoteč s tem reči: saj me tako ne sluša.

»Bo že, bo že,« jo je tolažil profesor ter vstopil v svojo sobo . . .

Med pismi, ki jih je bil prejel profesor, je bilo tudi Olgino; pisala mu je, da se je ustavila pri svaku in zopet videla nesrečno dekle, ki jo je bil ostavil njegov brat. Okrevala da je sicer nekoliko, a podpore potrebuje vendar še vedno, ker si z delom še ne more dovolj zaslužiti; pisala da je Nemčevi ženi, a ta ji je odgovorila surovo, skoro nesramno.

»Vi ste dobri« — je okončevala Olga svoje pismo — »zato vem, da Vam bode največje veselje, pomagati ti ubožici . . .«

Na pridejanem malem lističu ga je pa zahvaljevala za poslano gmotno podporo nesrečna zapuščenka.

(Konec prihodnjič.)

S k r b.

Roke križa mladi aga,
Roke križa, pridno moli.
Toliko ni aga mladi
Molil prejšnji čas nikoli.

Aga, tihih tvojih vzdihov
Vzroki so mi dobro znani:
Agica skrbi te lepa,
Ki sedi ob tvoji strani.

Divna agica je tvoja,
Čarobne oči so njene;
V agico se vsak zagleda,
Kogar njen pogled zadene.

Moli, mladi aga, moli,
Prosi vedno Mohameda,
Da se agica ti krasna
Tudi v koga ne zagleda.

Vojanov.

